Canon de rugăciune către Sfânta muceniţă Haritina

(s.v. 5 octombrie / s.n. 18 octombrie)

Sfânta muceniţă Haritina (Charitina) din Amisus (s.v. 5 octombrie / s.n. 18 octombrie):

https://www.academia.edu/44384947/Sf%C3%A2nta_muceni%C5%A3%C4%83_Haritina_Charitina_din_Amisus_5_octombrie_

https://archive.org/details/sf.-muc.-haritina

https://www.slideshare.net/steaemy1/sf-haritina

***

Materiale despre Sfânta muceniţă Haritina:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf.%20muc.%20Haritina%20(5%20oct)

https://archive.org/details/@steaemy?query=+Haritina+

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=+Haritina+

***

&&&

Troparul Sfintei muceniţe Haritina, glasul al 4-lea: Mieluşeaua Ta, Iisuse, Haritina, strigă cu glas mare: pe Tine, Mirele meu, te iubesc și pe Tine căutându-Te mă chinuiesc și împreună mă răstignesc și împreună mă îngrop cu Botezul Tău; și pătimesc pentru Tine, ca să împărățesc întru Tine; și mor pentru tine, ca să viez pentru Tine; ci, ca o jertfă fără de prihană, primește-mă pe mine ceea ce cu dragoste mă jertfesc Ție. Pentru rugăciunile ei, ca un Milostiv, mântuiește sufletele noastre.

facere a lui Iosif

Cântarea 1, glasul al 4-lea

Irmos: Adâncul Mării Roşii, cu urme neudate, pedestru trecându-l Israel cel de demult, cu mâinile lui Moise în chipul Crucii, puterea lui Amalec în pustie a biruit.

Stih: ***Sfântă muceniţă Haritina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu harurile tale, o, Sfântă Haritina, umple de har gândul meu, ceea ce eşti dăruită cu sfinţitele nevoinţe; ca să te măresc pe tine cu sfinţenie, ca pe o muceniţă biruitoare şi strălucită cu fecioria.

Stih: ***Sfântă muceniţă Haritina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Harul Preasfântului Duh te-a umplut de har şi te-a înfrumuseţat cu împletituri săltătoare de bucurie şi te-a întărit să moşteneşti Bucuria cea veşnică, ca pe ceea ce ai pătimit bărbăteşte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Înţelegând lăudata muceniţă că ai fost spânzurat pe Cruce, Stăpâne, a răbdat chinurile cele cu durere, întărindu-se cu puterea Ta, a Celui ce ai întărit firea noastră.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Loc de încăpere te-ai făcut firii celei dumnezeieşti, Născătoare de Dumnezeu, prea curată; pentru aceea dorind de tine, Sfinta Haritina, după tine ca o fecioară s-a adus Fiului tău.

Cântarea a 3-a

Irmos: Se veseleşte de Tine Biserica...

Stih: ***Sfântă muceniţă Haritina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Aprinzându-ţi sufletul dumnezeiasca dorire, a stins poftele trupului şi înfierbântările cele cumplite ale chinurilor.

Stih: ***Sfântă muceniţă Haritina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Văzând că vrăjmaşul se surpă înaintea picioarelor celor mucenicești, cu harul lui Hristos, să-i aducem laudă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu puterea cea lucrătoare a toate, ai sfărâmat capul vrăjmaşului, suferind cu tărie arderea capului tău, muceniţă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pe tine, Curată, ceea ce eşti singură binecuvântată între femei, iubindu-te Sfânta muceniţă Haritina, s-a mărit cu harurile tale cele bune.

Irmosul: Se veseleşte de Tine Bise-rica Ta Hristoase cântând: Tu eşti Puterea mea Doamne şi Scăparea şi Întărirea.

Cântarea a 4-a

Irmos: Ridicat pe Cruce văzându-Te Biserica pe Tine, Soarele dreptăţii, a stat întru a sa rânduială, precum se cuvine, strigând: Mărire puterii Tale, Doamne!

Stih: ***Sfântă muceniţă Haritina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca pe o jertfa fără de prihană, te-au răpit tiranii din braţele cele părinteşti şi către junghiere te duceau pe tine, muceniţa pătimitoare; că foarte tare ai iubit pe Părintele cel Ceresc.

Stih: ***Sfântă muceniţă Haritina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Urmând fecioarelor celor înţelepte, din destul ţi-ai umplut cu sânge candela ta cea sufletească, prea lăudată şi te-ai sălăşluit în dumnezeiasca cămară, muceniţă ceea ce eşti cu numele harului.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Inima ta arzându-se de dragostea Mirelui tău, a stins jăratecul rătăcirii cu vărsarea de sânge şi a uscat marea mulţimii zeilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Născut-ai pe Cel ce S-a Întrupat, pe Dumnezeu Cuvântul, Născătoare de Dumnezeu, prea curată; pe care iubindu-L, Sfânta muceniţă Haritina cu înfocare, s-a pus împotriva focului şi a chinurilor celor de multe feluri.

Cântarea a 5-a

Irmos: Tu, Doamne, Lumina mea în lume ai venit, Lumina cea sfântă, care întorci din întunericul necunoştinţei, pe cei ce Te laudă cu credinţă.

Stih: ***Sfântă muceniţă Haritina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Sfărâmându-ţi capul cu raderea şi cu fierbinţeala jăratecului, gânditoare de Dumnezeu, nicidecum n-au mişcat tăria cugetului tău.

Stih: ***Sfântă muceniţă Haritina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Închipuind piroanele şi junghierea Ta, Doamne, rabd durerea frigărilor celor iuţi şi fierbinţi, striga muceniţa.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu biruinţă ţi s-a încununat capul, Sfântă Haritina, biruind cu chinurile tale, frumoasă fecioară, pe şarpele care a biruit pe Eva.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Mintea omenească nu poate să priceapă zămislirea ta cea mai presus de gând, Maică Fecioară; că pe Dumnezeu ai născut.

Cântarea a 6-a

Irmos: Jertfi-voi Ţie cu glas de...

Stih: ***Sfântă muceniţă Haritina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu haruri şi cu semne a încununat cinstitul tău creştet Hristos, pentru care ai şi dorit să pătimeşti, purtătoare de chinuri; ceea ce eşti cu numele bucuriei dumnezeieşti.

Stih: ***Sfântă muceniţă Haritina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cel ce a izbăvit pe Iona din adâncime, Acela te-a mântuit şi pe tine, de Dumnezeu gânditoare, fiind aruncată în luciul mării; şi în adâncimea sângiuirilor tale a înecat pe vrăjmaşul.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu sabia răbdării ai omorât pe vrăjmaşul şi suferind dezrădăcinarea tuturor dinţilor, purtătoare de chinuri, ai sfărâmat fălcile leilor celor fără de trupuri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Aflându-te pe tine, Fecioară, putere şi întărire, răbdătoarea de patimi Sfânta Haritina chinuri tari suferă şi bucurându-se, se aduce Stăpânului tuturor în urma ta.

Irmosul: Jertfi-voi Ţie cu glas de laudă, Doamne, Biserica strigă către tine, de sângele demonilor curăţindu-se, cu Sângele cel curs prin milostivire din coasta Ta.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Pentru dragostea Domnului, Sfântă prea mărită Haritina, suferind toate cele îngrozitoare ale chinurilor, ai câştigat cununa muceniciei cea nestricăcioasă.

Condac, glasul al 2-lea:

Podobie: Cele de sus căutând de tot necazul ne izbăvim, de Dumnezeu Născătoare.

Întărindu-te la minte, Sfântă muceniţă Haritina, ţi-ai întărit sufletul cu credinţa; biruind pe vrăjmaşi aievea i-ai ruşinat, stând înaintea lui Hristos întru tot fericită; şi acum, purtând haină din sângele tău şi cu îngerii bucurându-te, roagă-te pentru noi, purtătoare de chinuri.

Cântarea a 7-a

Irmos: În cuptorul persienesc, tinerii lui Avraam, de dorirea dreptei credinţe, mai mult decât de văpaia focului fiind aprinşi, au strigat: Binecuvântat eşti în Biserica slavei Tale, Doamne.

Stih: ***Sfântă muceniţă Haritina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cel ce a izbăvit pe tineri din cuptor te-a mântuit, muceniţă Haritina, din roata cea de multe feluri pe tine care cântai: Binecuvântat eşti în Biserica slaveiTale, Doamne!

Stih: ***Sfântă muceniţă Haritina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Dimpreună cu fecioarele purtând făclie, mergi în Cămara cea cerească şi răbdând vitejeşte focul făcliilor, cânţi: Binecuvântat eşti în Biserica slavei Tale, Doamne!

Stih: ***Sfântă muceniţă Haritina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fiind înfruntat cel fărădelege de răbdarea ta, ţi-a legat mâinile şi picioarele şi te-a aruncat în adâncimea apei, pe tine, care cântai: Binecuvântat eşti în Biserica slavei Tale, Doamne!

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Prin cuvântul tău cel dumnezeiesc ai batjocorit nebunia şi prin patima patimilor celor făcătoare de viaţă, muceniţă, ai plinit lipsa, cântând: Binecuvântat eşti, în Biserica slavei Tale, Doamne!

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Numai pe tine, Fecioară curată şi nestricată, te-a iubit Cuvântul cel curat şi din tine S-a zămislit Întrupându-Se Om deplin Cel ce a mărit pe Sfânta Haritina cu minunile.

Cântarea a 8-a

Irmos: Mâinile întinzându-şi...

Stih: ***Sfântă muceniţă Haritina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Frumoasă te-ai făcut prin frumuseţea rănilor tale şi rămânând fecioară nestricată, te-ai logodit, prea cinstită, cu Cuvântul cel prea frumos, cu Hristos, carele S-a Întrupat din Fecioară pentru noi; căruia cântăm: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul!

Stih: ***Sfântă muceniţă Haritina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Luptându-te cu toate năpădirile celor ce te chinuiau pe tine, cu vitejie ai suferit iuţimea roţii celei arzătoare, înfierbântarea frigărilor, aruncarea în adâncime şi dezrădăcinarea dinţilor şi a unghiilor, cinstită, mărind pe Hristos în veci.

Stih: ***Sfântă muceniţă Haritina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Picioarele tale s-au înfrumuseţat cu podoabele ostenelilor tale, Sfântă muceniţă Haritina; pentru aceea intrând în ape nu s-au udat, fecioară muceniţă, fiind cu tine îngerii lui Dumnezeu; cu care împreună cântai: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul!

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Minune de care se înspăimântează tot gândul, cum după sfârşitul tău adâncimea care primise moaştele tale, le-a dat părintelui tău; pe care acesta le-a îngropat părinteşte, câştigând harul de la tine, Sfântă muceniţă Haritina, primind Împărăţia cea Cerească.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Arătatu-te-ai mai înaltă decât cerurile, că ai născut pe Dumnezeul cel Ceresc, Preacurată, care a făcut cer toată frământătura pământenilor şi carele a luminat cinstita pomenirea Sfintei Haritina; căruia cântăm: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul!

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Mâinile întinzându-şi Daniel, gurile leilor cele deschise în groapă le-a încuiat; şi puterea focului a stins, cu virtutea încingându-se, tinerii cei iubitori de dreaptă credinţă cântând: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului pe Domnul!

Cântarea a 9-a

Irmos: Hristos, Piatra cea netăiată...

Stih: ***Sfântă muceniţă Haritina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca să dobândeşti mărirea cununilor, ca o fecioară nestricată, muceniţă, ai suferit tot felul de chinuri veselindu-te cu duhul şi cu înălţarea cugetului.

Stih: ***Sfântă muceniţă Haritina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca o frumoasă, ca o aleasă şi cuvioasă fecioară, ca o muceniţă nebiruită, ca o mireasă a Stăpânului cu totul fără prihană, cu aripi în chipul aurului ai zburat către cele cereşti.

Stih: ***Sfântă muceniţă Haritina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Tu aprinzi raze cu chip de lumină, Sfântă Haritina, gonind totdeauna negura vicleniriii demonilor şi a patimilor, cu facerile de minuni cele date ţie de Dumnezeu, ceea ce eşti vrednică de laudă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ziua ta cea de bucurie, cu veselie, adună poporul să laude vitejiile tale, luptele şi nevoinţele cele bărbăteşti, mare muceniţă, ceea ce eşti cu numele de har.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Lumină ne-a răsărit nouă din pântecele tău, neispitită de bărbat, Fecioară, cu ale cărei străluciri, luminându-se dumnezeieşte ceea ce este cu numele de bucurie, s-a făcut lumină, Născătoare de Dumnezeu, neispitită de nuntă.

Irmosul: Hristos, Piatra cea netăiată de mână, cea din capul unghiului, din tine muntele cel netăiat, Fecioară, S-a tăiat, adunând firile cele osebite. Pentru aceasta, veselindu-ne, pe tine, Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

Sedealna, glasul al 4-lea. **Podobie:** Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe bine credincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

De veselia celor înţelegătoare dorind şi curgerea celor văzute părăsind-o, ţi-ai întărit gândul cu dumnezeieştile nădejdi; pentru aceea, bucurându-te, ai alergat către stadiul nevoinţei, muceniţă şi ai surpat pe şarpe şi ţi-ai împletit, fecioară, frumoasă cunună de biruinţă, podoaba muceniţelor.

Sedealna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 4-lea. **Podobie:** Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe bine credincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Mulţimile gândurilor mele celor necurate şi picăturile cu-getelor celor necuvioase, cine va putea să le spună, Ceea ce eşti cu totul fără de prihană? Încă şi pornirile şi răutatea vrăjmaşilor mei celor fără de trupuri, cine le va povesti? Dar cu rugăciunea ta, ceea ce eşti bună, dăruieşte-mi scăpare de toate acestea.

Sedealna Sfintei Cruci şi a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 4-lea. **Podobie:** Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe bine credincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Pe Tine, Hristoase, Cel ce Te-ai născut din Părintele Cel fără de început, văzându-Te spânzurat pe Cruce, Ceea ce Te-a născut trupeşte în vremurile cele de pe urmă, striga: vai mie, Preadorite Iisuse, cum voind Te Răstigneşti acum de oamenii cei fărădelege, Fiule? Cel ce eşti Slăvit de îngeri ca un Dumnezeu! Te laud Îndelung Răbdătorule.

***

Un om de neam bun şi bogat, anume Claudie, cu obiceiuri bune şi cu milostivire spre săraci, văzând o copiliţă foarte mică al cărei nume era Haritina - care rămăsese orfană de părinţi din pruncia ei - s-a milostivit de dânsa şi, luând-o acasă, a crescut-o ca pe fiica sa şi a iubit-o ca pe firească lui copilă, căci cu adevărat avea de ce să o iubească.

Ajungând în vârstă, s-a arătat nu numai de o frumuseţe deosebită a chipului, ci şi cu podoaba obiceiurilor bune, fiind blândă, smerită, ascultătoare, tăcută, curată la suflet şi înţeleaptă. Însă cel mai important lucru era credinţa ei în Hristos, a cărui roabă şi mireasă a devenit; crezând în El, s-a aprins cu multă dragoste şi s-a făcut mireasa Lui, păzindu-şi fecioria şi petrecând la un loc deosebit în singurătate.

Stăpânul ei care a crescut-o n-o oprea de la un gând bun ca acesta, ci se bucura de viaţa ei cea curată şi sfântă şi de aceea i-a zidit o casă liniştită în care vieţuia, învăţând ziua şi noaptea Legea Domnului.

Pe credincioşii care o cercetau îi învăţa povăţuindu-i cu cuvinte folositoare, spre mântuire, iar pe cei necredincioşi îi aducea la credinţă, propovăduindu-L pe Hristos. Tuturor le-a fost pildă de credinţă şi de viaţă plăcută lui Dumnezeu.

În vremea aceea Diocleţian, necredinciosul împărat, a început prigoană mare împotriva creştinilor de pretutindeni spre a-i chinui şi mai ales pe aceia care aveau o viaţă îmbunătăţită.

În acea vreme Sfânta Haritina a fost clevetită către Domiţian comitele că este creştină şi pe mulţi elini îi întorcea la credinţa creştină.

Iar comitele, auzind de acestea, a scris îndată stăpânului ei, poruncindu-i să trimită la dânsul pe Haritina.

Stăpânul ei, citind scrisoarea, s-a mâhnit foarte mult şi îmbrăcându-se în haină aspră, plângea pentru dânsa, văzând că nu poate să se împotrivească puterii comitelui. Pe cât putea se împotrivea ostaşilor care erau trimişi după dânsa şi plângând şi, ţinând-o cu mâinile sale, se împotrivea celor ce voiau s-o răpească, iar ostaşii o târau spre dânşii.

Claudie, care îi era ca un tată, nelăsând-o din mâinile sale, îi gonea pe ostaşi, iar sfânta, ţinută de amândouă picioarele, zicea către stăpânul ei: ***"Dă-mi drumul, stăpânul meu şi nu te mâhni, ci bucură-te, căci pentru păcatele mele şi ale tale voi fi jertfă primită de Dumnezeu".***

Iar ostaşii, mâniindu-se foarte tare, au răpit-o cu sila din mâinile stăpânului ei precum lupii o oaie, şi au dus-o la comite, iar Claudie o petrecea cu plângere şi zicea: "Pomeneşte-mă la Cerescul Împărat, când vei sta înaintea Lui, în ceata sfintelor muceniţe".

Fiind dusă Sfânta Haritina la comite, a stat înaintea lui, chemând cu inima sa pe Dumnezeu în ajutor.

Iar comitele a întrebat-o: "Oare sunt adevărate cele ce am auzit despre tine, fecioară: că eşti creştină şi înşeli pe mulţi, aducându-i la credinţa necurată?"

Iar Sfânta Haritina a răspuns cu îndrăzneală, zicând: ***"Adevărat este că sunt creştină, iar ceea ce zici că înşel pe oameni nu este adevărat, pentru că de la înşelăciune îi întorc pe cei rătăciţi şi îi povăţuiesc la calea cea adevărată, ducându-i la Hristosul meu, întru care credinţa nu este necurată, precum spui tu, ci este sfântă şi dreaptă. Toată credinţa voastră este plină de necurăţie, pentru că credeţi în necuraţii şi viclenii diavoli şi faceţi voia lor".***

Auzind acestea comitele s-a mâniat foarte tare şi a poruncit să fie bătută fără cruţare şi apoi să fie pus un lanţ de fier pe grumazul ei şi a trimis-o să fie judecată de consul, judecătorul cel nedrept.

Judecătorul i-a pus mai întâi în faţă toate uneltele de schingiuire, apoi a grăit către dânsa: "Miluieşte-te pe tine singură, mai înainte de a nu fi pierdută cu munci cumplite. Primeşte sfatul cel bun şi adu jertfă zeilor nemuritori, pentru că în felul acesta vei afla trei mari lucruri folositoare ţie: pe zei îi vei îmblânzi, de la împărat vei dobândi daruri şi ţie îţi vei păzi frumuseţea cea înflorită a tinereţilor tale, întreagă şi neveştejită de muncile cele cumplite".

Auzind acestea, muceniţa şi-a ridicat ochii spre cer, căutând ajutor de acolo, apoi făcându-şi semnul crucii a grăit către judecător: ***"Iscusit, eşti, o! judecătorule viclean şi nedrept, dar nimic nu va spori uneltirea ta, căci nu mă vei prinde prin vicleşug, nici nu mă vei înfricoşa, îngrozindu-mă cu muncile, nici sfătuindu-mă nu mă vei putea duce la păgânătatea ta şi nu vei schimba în mine hotărârea mea de a pătimi pentru Hristos. Sfătuieşte-te pe tine cele ce îţi sunt de folos şi nu te mai închina neînsufleţiţilor idoli, ca să nu pieri vândut diavolilor pe care îi cinsteşti ca pe nişte dumnezei".***

Judecătorul, auzind aceste cuvinte, a început s-o batjocorească şi a porunci ca să-i fie tuns capul. Iar ea, ca un mieluşel fără glas, tăcea înaintea celui ce o tundea,

vorbind numai în sine cu iubitul său Mire, rugându-L pe El să-i dea putere să suporte cu tărie nevoinţa muceniciei. Apoi, după ce au tuns-o, i-a crescut îndată părul pe cap, mai lung şi mai frumos decât cel dinainte. Văzând acest lucru, judecătorul s-a umplut de mânie şi a poruncit să i se aducă cărbuni aprinşi, pe care, turnându-i pe sfântul ei cap, a ars-o foarte tare. Apoi a turnat oţet peste trupul ars, înmulţindu-i cumplitele dureri.

Iar sfânta răbda şi se ruga lui Dumnezeu, zicând: ***"Doamne Iisuse Hristoase, ajutorule cel tare al celor ce nădăjduiesc spre Tine, Acela care pe cei trei tineri i-ai păzit nearşi în mijlocul văpăii celei arzătoare, ajută-mi să suport chinurile care pentru Tine le îndur, întăreşte-mă, ca nu cumva să-mi zică şi mie vrăjmaşul: "Unde este Dumnezeul tău?"".***

După rugăciune, a simţit o uşurare în dureri şi mulţumea lui Dumnezeu. Însă schingiuitorul n-a încetat a abate asupra ei chinuri şi mai mari, căci înfierbântând în foc ţepuşe de fier, i-a înfipt în pieptul ei, apoi i-a ars coastele cu lumânări aprinse. Iar ea, neluând în seamă focul cel material, se aprindea mai mult cu văpaia dragostei dumnezeieşti şi nu înceta a mărturisi cu inima şi cu gura numele lui Iisus Hristos.

După acestea chinuitorul a osândit-o să fie înecată în mare. ***Luând-o slujitorii au dus-o la mare, iar sfânta, mergând, striga către Dumnezeu aşa:*** ***"Mulţumesc Ţie, Doamne, Dumnezeul meu, că pentru numele Tău cel sfânt, după ce am fost arsă de foc, voi trece prin apa mării. Binevoieşte să mă arăţi curată în ziua Învierii. Arată acum, ca şi de-a pururea, minunile Tale în mine, prin care mai mult se va putea proslăvi numele Tău cel prea mare, în veci".***

Şi, ducând-o la mare, îi legară o piatră grea de grumaz şi o aruncară în adâncul mării. Făcându-se aceasta, îndată piatra s-a dezlegat şi s-a afundat în mare, iar sfânta, întărindu-se cu puterea Celui Preaînalt, în chip nevăzut, stătea deasupra mării mergând în picioare pe apă, ca şi cum marea ar fi fost un drum de piatră şi ieşind la mal s-a dus înaintea judecătorului şi i-a zis: ***"Uitaţi-vă şi vedeţi puterea Hristosului meu şi credeţi în El".***

Iar judecătorul, văzând-o că a ieşit vie din mare, s-a mirat şi tăcea umilit. Apoi, venindu-şi în fire, judecătorul zicea că este vrăjitoare şi cu ajutorul vrăjilor a ieşit vie din mare şi a poruncit celor care erau de faţă s-o apuce şi s-o lege goală de o roată, iar sub roată au înfipt unelte de fier ascuţite, cuţite şi săbii şi au turnat mulţime de cărbuni aprinşi, apoi a poruncit muncitorilor să întoarcă roata pe care

era legată sfânta, ca în felul acesta trupul ei să fie zdrobit de uneltele ascuţite de sub roată şi să fie ars de cărbunii cei aprinşi şi astfel durerea să fie îndoită.

Începând slujitorii a chinui pe sfântă, îndată roata a stat nemişcată şi mâinile slujitorilor au slăbit, iar cărbunii aprinşi s-au stins şi sfânta a rămas nevătămată, pentru că îngerul Domnului apăra şi păzea pe mireasa lui Hristos.

Judecătorul s-a umplut de mai mare mânie şi a poruncit să-i scoată unghiile mâinilor şi picioarelor, apoi să-i zdrobească toţi dinţii, iar ea a răbdat toate acestea cu multă bărbăţie.

După toate acestea s-a gândit nelegiuitul să-i necinstească fecioria şi a poruncit să fie chemată mulţime de oameni neruşinaţi şi să fie dată lor spre necinstire. Iar ea, auzind ce plănuia nelegiuitul judecător, a zis: ***"Cu mine este Hristosul meu, care tot planul vostru viclean îl va risipi şi acum va lua la Sine sufletul meu fără de prihană".*** Zicând acestea şi-a înălţat mâinile şi şi-a ridicat ochii în sus, rugându-se din toată inima lui Dumnezeu ca s-o izbăvească din mâinile necuraţilor. Şi, fiind acolo desfrânaţii aceia, pe când voiau s-o ia, îndată ea şi-a dat curatul şi nevinovatul său suflet în mâinile Dumnezeului ei şi trupul ei cel fecioresc a rămas mort în mijlocul acelor nelegiuiţi plini de poftă necurată.

Judecătorul, văzând pe sfânta moartă, a poruncit ca trupul ei să fie pus într-un sac şi, umplându-l cu nisip, să-l arunce în mare. Astfel, au înecat-o în adâncul mării pe sfânta moartă, pe ea care, când era vie, umbla pe deasupra apelor. Iar după trei zile, ridicându-se valurile mării, au scos-o la mal, neavând nici o stricăciune din pricina apei.

Claudie, care o crescuse pe sfântă ca pe fiica sa, luând cinstitul şi prea chinuitul ei trup, cu plângere şi cu bucurie, l-a dat cuvincioasei îngropări, slăvind pe Mântuitorul Hristos, care S-a născut din prea curata Fecioară, căruia şi de la noi să-I fie cinste şi slavă, în veci. Amin.

(Vieţile Sfinţilor - Viaţa Sfintei muceniţe Haritina)